

גיליון כ"ב
חודש שבט
תשפ"א

תפילה באהבה – הלימוד השבועי

וטהר ליבי שאזכה להתפלל

רבני בתי ספר צוותי חינוך תלמידים והורים יקרים,
יהי רצון שיתקבלו תפילותינו ברצון לפני שוכן מרומים!

הרב מנחם גראוס

יום א – י"ח שבט

שעשה לי כל צרכי, המכין מצעדי גבר

יש רעיונות נפלאים שאפשר ללמוד מהברכות. לדוגמה ברכת "רוקע הארץ עליהמים", אנחנו מודים על זה שיש לנו אדמה ואנחנו לא טובעים בים, אם היה רק מים - היינו טובעים. אבל אפשר לבאר בדרך נוספת, שבעצם כל החיים דומים לזה שיש מקום יציב, וה' לפעמים מגן עלינו מפני דברים כמו המים שבאים מסביב. "שעשה לי כל צרכי". הפשט – שה' נתן לנו את כל מה שאנחנו צריכים, עד רמה של הנעליים חכמים קבעו שהברכה הזאת נאמרת שאדם היה נועל את נעליו, אז הוא היה מברך "שעשה לי כל צרכי". אבל יש גם הרחבה לזה, שזה נאמר על כל מה שאנחנו צריכים. ברכת "המכין מצעדי גבר" ה' מתכנן לנו את הצעדים הוא עוזר לנו לצעוד, בלי ה' לא היינו יכולים לצעוד. ה' מתכנן לנו את הצעדים, הוא עוזר לנו לצעוד. בלי ה' לא היינו יכולים לצעוד כמה צעדים. אבל יש גם רעיונות נוספים שאפשר ללמוד מברכה זו. "המכין מצעדי גבר", הברכה הזאת היא מיוחדת במינה. אנחנו קמים בבוקר, וחז"ל מלמדים אותנו שיש לכל אחד אתגרים מיוחדים משלו, דברים שרק הוא יכול לעשות. רק הוא יכול, רק אני יכול לחייך לאח ולאחות הקטנים שלי, או לגדולים. רק אני יכול לציית לאמא, לאבא, להורים. להקשיב לרבנים, למורים. רק אני יכול לעזור לחבר שאני שמתי לב שהוא צריך קצת עזרה או למישהו מבוגר שעובר ברחוב וקשה לו, אני אלך ואעזור לו. לכל אחד מאתנו, אתגרים מיוחדים שה' נותן לו, מאפשר לו שהוא יוכל לעמוד בהם ולעלות ולהתעלות לרמה גבוהה יותר. ועל כך בעצם יש את הברכה הזאת "ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם המכין מצעדי גבר", שמכין לי לאן אני צריך לצעוד היום. אבל מי אומר שיהיה לי את הכוח לזה? על זה אנחנו מסבירים באופן רעיוני יותר, לא רק נעליים, "שעשה לי כל צרכי" - כולל הכל. זה כולל את כל מה שה' נותן לי, את המשפחה ואת החברים, ואת הרבנים והמורות, וכל מה שאנחנו מקבלים כדי לעזור לנו לקיים את ההתמודדות שלנו, להיות טובים יותר. שבמשך היום אנחנו חס וחלילה לא נכעס, ושנאנחנו נעמוד בכל מה שאנחנו צריכים. בסוף היום, נהיה ילדים טובים יותר, ילדות טובות יותר. אנחנו יכולים לקום בבוקר ולהגיד: "תודה רבה ה', מלך העולם, שאתה נותן לי את האתגרים, המכין מצעדי גבר", אבל אתה גם מאפשר לי, נותן לי את הכוחות שאיתם אני יכול לעמוד בהם. וככה מתחילים את היום בגישה הנכונה. אז באמת כשאנחנו צועדים, זה לא רק הצעדים הפיזיים אלא כל החיים שלנו אנחנו עושים דברים שזה כמו הצעדים, ואנחנו צריכים לשים לב שה' דואג לנו ומכוון את המעשים שלנו.

הרב צור חי אופנהיימר

יום ב – י"ט שבט

עוטר ישראל בתפארה

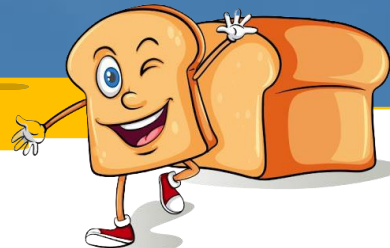
ברכת "עוטר ישראל בתפארה". ברכה מברכות השחר, אחת הברכות הבודדות שבה מופיעה המילה "ישראל". חוץ מברכת "אוזר ישראל בגבורה", יש לנו את ברכת "עוטר ישראל בתפארה", זו ברכה שהיא רק לעם ישראל. שאר ברכות השחר - "פוקח עורים", "זקוף כפופים", "מתיר אסורים", אלו ברכות שמתאימות לכל העולם, גם ללא יהודים. מהי ברכת "עוטר ישראל"? מה משמעותה? אז 'עטרה' ו-'עטרת' זה כתר. וחז"ל מספרים לנו במסכת 'שבת' משהו מעניין: שמהי ברכת "עוטר ישראל"? זה על כיפה, שאתה רוצה שתהיה אימת הקדוש ברוך הוא עלייך, תלך עם כיפה, חז"ל אומרים. מה זה כיפה? מזכיר לנו שיש מישהו מעלינו, שהקדוש ברוך הוא מעלינו ואנחנו מקבלים עול מלכות שמיים. וזה הכתר שלנו, הכתר של עם ישראל לדעת שאנחנו לא כמו מלכים רגילים, מלך רגיל שהולך עם כתר אז הוא אומר: "אני כל יכול, יש לי כתר", לא, הכתר שלנו כיהודים "עוטר ישראל", הקדוש ברוך הוא עוטר אותנו בתפארה, בכיפה שמזכירה שיש לנו מישהו מעלינו, ואנחנו זוכרים שעם כל ההשתדלות הקדוש ברוך הוא הוא זה שמנהל את העולם, והכיפה מגנה עלינו ומסמלת את זה שאנחנו יודעים שיש מישהו מעלינו. ואנחנו מקבלים את עול מלכותו וזה הסימן שלנו. חז"ל מספרים לנו על כוחה של הכיפה במסכת 'שבת' על רב נחמן בר יצחק שאמא שלו, מהיום שהוא נולד, אמרו לה החוזים בכוכבים: "את יודעת? הבן שלך הולך להיות גנב, ככה אנחנו רואים". ואמא שלו התפללה עליו כל יום שלא יגנוב והיא הקפידה שתמיד ילך עם כיפה לראשו ולכן הוא לא גנב כל הזמן. והגמרא מספרת לנו שפעם אחת הייתה רוח והעיפה לו את הכיפה ופתאום השתלט עליו היצר הרע והוא טיפס על עץ תמרים שהוא מאוד גבוה, עץ תמר זה עץ גבוה, ואכל מהתמרים. ואז הוא הבין למה אמא שלו תמיד הקפידה שתהיה לו כיפה על הראש. אז אני מאחל לכולנו שנזכור שאנחנו עבדים של הקדוש ברוך הוא, בשמחה אנחנו עושים את מצוותיו. ו-"עוטר ישראל בתפארה", הקדוש ברוך הוא שם לנו עטרה, כתר. ואנחנו זוכרים על ידי הכיפה שיש מישהו מעלינו.

הרב מאיר כרמלי

יום ג - כ' שבט

ברכת המזון

היום נלמד על ברכת המזון. ברכת המזון, כל ילד יודע שאחרי שאכלנו פת, לחם, לחמניה, פיתה, אנחנו מברכים ברכת המזון.

היום ננסה להבין קצת מה המקור של ברכת המזון, מאיפה היא הגיעה, ודרך זה גם נבין את המשמעות שלה ונגלה דבר מדהים, שאולי עד היום לא שמנו לב אליו.

בברכת המזון יש לנו ארבע ברכות: ברכת "הזן", ברכת "הארץ" - "על הארץ ועל המזון", ברכת "בונה ירושלים" וברכת "הטוב והמטיב". ארבע ברכות. כל ברכה תיקנו אותה בתקופה אחרת של ההיסטוריה. כשאנחנו מברכים ברכת המזון, אנחנו עוברים מסע היסטורי של עם ישראל, אנחנו מתחברים דרך ברכת המזון הפרטית שלנו לעם ישראל כולו, לכל מה שעברנו בהיסטוריה.

ברכה ראשונה - משה רבנו תיקנה. ברכת הזן, תיקן משה רבנו. מתי משה רבנו תיקן את ברכת הזן: "הזן... ואת העולם כלו"? משה רבנו מתקן את הברכה הזאת כשעם ישראל במדבר, ניזונים מהמן שיורד מהשמיים. כל אחד יוצא, לוקט מנה אחת ואוכל אותה. אסור לו לקחת שתי מנות, הוא לוקח מנה אחת. הוא צריך לדעת בבטחון ובאמונה שלימה שמחר תהיה לו מנה חדשה. רק ביום שישי לוקטים שתי מנות כי בשבת המן לא יורד מהשמיים. ניסים ומופתים עצומים שהיו לעם ישראל במדבר, על כך תיקן משה רבנו - כל יום תגידו תודה לה'. זו הברכה הראשונה שתיקן משה רבנו.

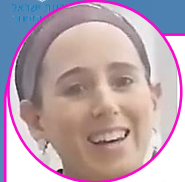
ברכה שנייה - עם ישראל נכנס לארץ, גם עברנו את המדבר. שרביט ההנהגה עבר ממשה רבנו ליהושע בן נון, יהושע בן נון כובש את הארץ, ועם ישראל אוכלים אוכל מהאדמה. המן מפסיק לרדת מהשמיים, הם אוכלים אוכל כמו שאנחנו אוכלים היום. יהושע בן נון בא ללמד, לחנך את עם ישראל ואותנו, שלמרות שאנחנו מרגישים, שאנחנו הכנו את האוכל, אנחנו זרענו, שתלנו, חרשנו, השקנו, קצרנו וטחנו והכנו בצק, ואת הבצק הכנסנו לתנור, ולכאורה אנחנו עשינו את זה, בא יהושע בן נון ללמד אותנו שגם במצב כזה צריך להודות לה'. כל הזמן צריך להודות לה'. ויהושע בן נון תיקן לנו את ברכת הארץ, "על הארץ ועל המזון".

עברה עוד תקופה, אנחנו מגיעים לדוד המלך. דוד המלך הוא זה שכובש את ירושלים, דוד מלך ישראל חי וקיים. הוא זה שמגלה לנו שירושלים זו בירתנו הנצחית, זו עיר הקודש. הוא רצה גם לבנות את בית המקדש ולזה זכה שלמה, שלמה המלך בנו. דוד ושלמה מתקנים את ברכת "בונה ירושלים", שאנחנו לא אוכלים בשביל לאכול, אנחנו אוכלים בשביל להיות עובדי ה', בשביל לעשות רצון ה'. זו התכלית, התכלית היא הקדושה בעולם, כל מצווה שאנחנו עושים זה העיקר, המצוות שלנו, המעשים הטובים שלנו, לימוד התורה שלנו, אנחנו מצפים לבניין ירושלים. זו הברכה השלישית.

עד כאן, שלוש הברכות הללו נחשבות ברכות מהתורה, מיסודו של משה רבנו, ולכן בסופן אנחנו גם עונים 'אמן' למרות שאדם לא עונה אף פעם 'אמן' על ברכת עצמו. אני מברך "שהפל נהיה בדרך", "המוציא לחם מן הארץ", אסור לי להגיד 'אמן' על הברכה שלי. יש לי מצווה לענות 'אמן' על הברכה של החבר שלי, לא על הברכה שלי. כאן יש דבר מופלא שאנחנו עונים 'אמן' על הברכה שלנו, כדי להבדיל בין שלוש הברכות הראשונות שהן מדאורייתא, לבין הברכה האחרונה, ברכת "הטוב והמטיב" שהיא מדרבנן.

את הברכה הזאת, הברכה הרביעית, חכמי יבנה תיקנו. על מה הם תיקנו? על הרוגי ביתר. מי אלה הרוגי ביתר? כולם מכירים את בר כוכבא. אחרי שבית המקדש נחרב, הייתה תקווה בעם ישראל, שאולי עוד יבנה בית המקדש. ניסו לשכנע את הרומאים, וציפו שהרומאים יבנו לנו את בית המקדש או יאפשרו לנו לבנות אותו. וכשהתקווה הזו נכזבה, בר כוכבא לקח הרבה לוחמים, יצא להילחם ברומאים, היו לו כוחות עצומים, והוא נלחם, ושלוש שנים הוא שלט ברומאים, הוא ניצח אותם. הייתה תקווה גדולה. בסופו של דבר הרומאים הביאו לפה, לארץ, כוח עצום של חיילים, שהרגו את בר כוכבא ואת החיילים, וחרשו את בירתו של בר כוכבא, שזאת העיר ביתר. בסופו של דבר, כל הלוחמים של ביתר שמתו, הרומאים הרשעים לא נתנו אפילו לקבור אותם. לאחר כמה זמן, כשהמלך השליט שגזר את הגזירה, מת והחליף אותו מישהו אחר. נעשה נס שכשבאו לקבור את כל הרוגי ביתר, גילו שהגופות לא הסריחו. וזה פלא עצום שאותו שליט מת, ועכשיו מתאפשר לקבור אותם, וראו בזה חכמי יבנה אות מהשמיים של תקווה חדשה, שלמרות שמרד בר כוכבא לא הצליח בסופו של דבר, ועם ישראל יוצא לגלות, אבל ראו בזה תקווה, סימן מהשמיים, שעם ישראל יחזור לארץ, תהיה לנו גאולה.

אם כן, מה ראינו היום ילדים? ראינו למעשה שבברכת המזון שאנחנו מברכים, אנחנו עוברים מסע היסטורי על כל ההיסטוריה של עם ישראל. מהמדבר דרך כיבוש ארץ ישראל, דרך כיבוש ירושלים ובניין בית המקדש, דרך מרד בר כוכבא ועד הגאולה השלמה שנזכה לה במהרה בימינו, אמן.

הרבנית אביטל יומטוביאן

ברכת המזון חלק ב'

בחלק הקודם הזכרנו את הברכה הראשונה שחוברה על ידי משה רבנו, בה אנחנו מודים על זה שה' זן אותנו ונותן לכל בריאה כדי מחסורה. בחלק השני הזכרנו את הברכה שחוברה על ידי יהושע, ובה יש הודאה על הארץ הטובה, ועל הברית ועל התורה שיכולה להתגלות בארץ הזאת. ובחלק השלישי, שחובר על ידי דוד ובית דינו, ואחר כך שלמה, יש הודאה על בניין ירושלים. אנחנו היום פונים בבקשת רחמים. בתקופת דוד ושלמה נבנה הבית והוא היה בשיא תפארתו, והיום, לצערנו, אין לנו היכל, ואין לנו בית ואין לנו מעון, אז אנחנו פונים בבקשת רחמים לה', שהוא ירחם על עם ישראל, שהוא יראה את צרותיו, הוא יבנה בניין שלם של ירושלים. זאת הברכה השלישית שבה אנחנו מכירים בחלק החשוב והיקר שממלאת ירושלים כמקום השראת שכינה, כמקום של חיבור בין שמיים וארץ, ואנחנו פונים לה' שהבית הזה יבנה.

בחלק הרביעי, עד עכשיו דיברנו על ברכות שחויבנו מהתורה, בחלק הרביעי אנחנו עוסקים בברכה שחוברה על ידי חכמי יבנה ונקראת ברכת "הטוב והמטיב". הברכה הזאת חוברה אחרי שנים שבהן הרומאים לא אפשרו לקבור את אותם חיילים יהודים שמתו במרד כנגד הרומאים, וברגע שסוף סוף התירו לקבור אותם, זה נקבע כיום שמחה. זה אמנם יום קשה שבו קוברים מתים, ובברכה הזאת בעצם יש לימוד מאוד חשוב. נכון, קרה פה משהו מאוד עצוב, אבל אנחנו יודעים לראות את הטוב, גם במציאות שהיא לא שלמה. ברכת "הטוב והמטיב" אומרת לנו: נכון, אנחנו רוצים את ירושלים, אנחנו רוצים את הבניין המלא, אבל עד שזה יקרה, אנחנו יודעים להכיר טובה על אותם הדברים שאנחנו מקבלים גם בזמן שהמציאות היא חסרה. לאחר מכן, אנחנו פונים בבקשות רחמים כדי שבאמת הגאולה תושלם, שתהיה רפואה, שתהיה קרן ישראל מרוממת, שהקדוש ברוך הוא יברכנו בכל מכל כל, באותן ברכות שהאבות שלנו התברכו, והברכה מסתיימת בבקשת שלום, כי עם ישראל הוא זה שיועד שתפקידו להשכין שלום בעולם. בזכות עם ישראל כל כוח יכול לבוא במקומו הנכון. אז אחרי שהודנו לה' שהוא מפרנס את כולם, שהוא נתן לנו את התורה, שהוא נתן לנו את הארץ המופלאה הזאת, אנחנו מייחלים שהקדוש ברוך הוא יבנה את ירושלים, ואנחנו יודעים להכיר טובה על הדברים הקטנים בדרך, גם כשהמציאות היא לא שלמה.

הרב יגאל קמינצקי

יום ד - כ"א שבט

גוש קטיף

אתם יודעים שבחודש שבט, בבתי ספר רבים בכל הארץ מספרים את הסיפור של גוש קטיף. אני רוצה לספר לכם סיפור על גוש קטיף ועל שאלה גדולה שנשאלתי. אתם יודעים, שגוש קטיף היה מקום פורח בארץ ישראל, היו שם עשרים ואחד ישובים, מלא תורה וחינוך, וחקלאות, וציונות, והפרחת השמחה, וחיים ביחד של יהודים מכל הגוונים והסוגים: מהעיר, מהכפר, מהמרכז, מהדרום, דתיים וחילונים. והיינו במלחמה בגוש קטיף, בערך עשרים שנה, שירו עלינו בכבישים וירו עלינו פצצות מרגמה וחדרו לתוך הישובים, ואנשים רבים נהרגו ונפצעו. ולמרות זאת, הייתה לאנשים מסירות נפש והם לא עזבו. מסירות נפש על העם, על התורה, על הארץ, והם לא עזבו את גוש קטיף.

ולפני שש עשרה שנה, מדינת ישראל החליטה להרוס את הישובים ולמסור את השטח למחבלים ולרוצחים. למה הם עשו את זה? הם חשבו שזה יביא שלום. הם לא ידעו שאם הורסים ישובים זה מביא רק חורבן והרס, ולא שלום. ומאז כלולו יודעים שעפים טילים בעזה לכל הארץ. מה אנחנו עשינו כדי למנוע את הגירוש? פעלנו ועשינו והסתובבנו בכל הארץ, והכי הרבה התפללנו. התפללנו לה' שיושיע אותנו מהצרה הזאת של הגירוש. והיו תפילות עם אלפי אנשים, עם גדולי הרבנים, עם בכיות, עם זעקות, עם בקשות. ובסוף היה גירוש. ושאלו אותי ילדים: "הרב, איך זה יכול להיות? התפללנו, ביקשנו, בכינו, צעקנו, זעקנו, ובסוף לא נעננו. מה, כל התפילות שלנו היו לחינם?" סיפרתי לילדים סיפורים.

היה מקרה של יהודי שהיה מאוד חשוב לו להגיע בזמן לאיזו פגישה, והוא התפלל לקדוש ברוך הוא: "תעזור לי להגיע בזמן", ואוטוטו מגיע האוטובוס והנהג מעלה את הנוסעים, זהו, מתמלא, והוא לא נותן לו להיכנס. והוא צועק לנהג, הוא אומר: "נהג! אני צריך להגיע לפגישה חשובה מאוד!" והנהג טורק את הדלת וממשיך לנסוע. היהודי הזה כועס ומתרגז ואומר: "מה, מה אכפת לו, למה הוא לא שומע לי?" והוא כועס, אולי על ה' גם כן, שה' לא שומע בקולו. פתאום, אחרי עשר דקות, הוא שומע שהאוטובוס שהוא היה צריך לנסוע בו התפוצץ, ואז הוא הודה לנהג והודה לה' שמנעו ממנו מלעלות לאוטובוס.

מה זה אומר? זה אומר שאנחנו מתפללים לה', ובאמת אנחנו לא יודעים מה הכי טוב לנו. ה' יודע הכי טוב. היהודי הזה, ברגע שנהג האוטובוס לא נתן לו לעלות, היה בטוח שהוא עושה לו רק רע. רק בסוף התברר שהוא עשה לו טוב.

בתפילות, אנחנו מבקשים מה' מה שאנחנו מבקשים, אבל באמת אנחנו לא יודעים בסוף מה טוב. בסוף, רק ה' יודע מה טוב לנו. לכן התפילות שלנו הן לא לחינם, הן לא לחינם כי ה' ציווה אותנו להתפלל כשיש צרה. אבל הוא לא הבטיח לנו, שמיד אנחנו לוחצים על כפתור והקדוש ברוך הוא שומע לנו, הקדוש ברוך הוא אמר אתם צריכים להתפלל ולזעוק, והתפילות לא הולכות לשווא, הן הולכות למקום טוב בשביל כל עם ישראל.

הרב יאיר הילר

יום ה – כ"ב שבט

יום גוש קטיף

צעירים

אנחנו סמוכים לחג ט"ו בשבט, חג שמציין את הקשר לארץ ישראל. לפני כמה שבועות הגיע ארצה חברנו יהונתן פולארד, שכל-כך התפלל וכל-כך רצה להגיע לארץ ישראל, והדבר הראשון שהוא עשה זה להתכופף ולתת נשיקה לאדמה של ארצנו הקדושה. אנחנו כבר חיים כאן, אולי אתם כבר גם נולדתם כאן. אז, למה אנחנו צריכים להתפלל? אנחנו כבר בארץ. אני חושב שאנחנו צריכים להתפלל לקדוש ברוך הוא לחזור לכל ארץ ישראל, ארץ ישראל הגדולה, ארץ ישראל השלמה. אתם יודעים שה' הבטיח לאברהם אבינו ארץ טובה ורחבה, שכוללת אזורים נוספים.

אומר לכם, לפני 15-16 שנים, בתשס"ה, לצערנו נעקרו מגוש קטיף, מחבל עזה, שגם זה חלק מארץ ישראל. היו שם הרבה ישובים, גם אני גרתי שם ולצערנו נעקרו משם, אין שם כבר יהודים. להתפלל: "ריבונו של עולם, תחזיר אותנו לשם". לפני 39 שנים, בתשמ"ב, נעקרו, גלינו וגורשנו מסיני, מחצי האי סיני. גם שם זה חלקים זה חלקים של ארץ ישראל, גם שם היו ישובים כמו העיר ימית, והעיר אופירה ועוד ישובים. גם לשם אנחנו צריכים לשוב בעזרת ה' ולחזור להתפלל לריבונו של עולם להשיב אותנו לשם. וזה מזכיר לי שני פסוקים. פסוק אחד שאומר הנביא עמוס בתנ"ך: "וְנִטְעָתִים עַל אֲדָמָתָם וְלֹא יִנְתָּשׁוּ עוֹד מֵעַל אֲדָמָתָם אֲשֶׁר נָתַתִּי לָהֶם אֶמֶר ה' אֱלֹהֶיךָ".

ופסוק שני שאומר ירמיהו הנביא: "וְנִטְעָתִי עֲלֵיהֶם", "וְנִטְעָתִי" הכוונה שמחה, ה' שמח להחזיר אותנו לארץ. "וְנִטְעָתִי עֲלֵיהֶם" להטיב אותם ונִטְעָתִים בָּאָרֶץ הַזֹּאת בְּאֶמֶת בְּכָל לְבִי וּבְכָל נַפְשִׁי. "הקדוש ברוך הוא מבטיח לנו שכמה הוא ישמח להחזיר אותנו אל הארץ מכל הגלויות אל ארצנו הגדולה, בעזרת ה' בגאולה, בקרוב.

הרב ציון טוויל

יום גוש קטיף

בוגרים

יום גוש קטיף, כ"ב בשבט, זה היום שבו הקימו את היישוב הראשון בגוש קטיף. אבל, לצערנו, מדינת ישראל החליטה למסור את האזור של גוש קטיף לידי הערבים. חשבו שכך יהיה שלום ולא ירו עלינו. מסרו גם את יישובי גוש קטיף וגם את יישובי צפון השומרון. אנחנו, שזכינו לגור ביישוב נצרים בגוש קטיף, יחד עם כל עם ישראל התפללנו המון שזה לא יקרה, התפללנו שנזכה לגור בכל הארץ שלנו. נשאלת השאלה: אז התפילות שכל כך הרבה התפללנו, מה התפילות שלנו פעלו? הלכנו לשאול הרב של היישוב נצרים, את הרב ציון טוויל. והוא אמר לנו, יש פעמים שאדם מתפלל והוא לא נענה. יש פעמים שלא רק אדם פרטי מתפלל, גם הציבור מתפלל, והוא לא נענה. ויש פעמים שאפילו דורות על גבי דורות של עם ישראל מתפללים, למשל לבניין בית המקדש, ואנחנו עדיין לא נענים.

איך צריך להתייחס למצב הזה? אומרים חכמים: "אם אדם מתפלל ולא נענה, יחזור ויתפלל, שנאמר: קָוָה אֶל ה', וְיִצְמַח לָבֶךָ וְקָוָה אֶל ה'".

מה ההסבר לדבר הזה? אם כוונת התפילה הייתה שמיד יתמלא מבוקשנו, אז באמת זה מאוד מאכזב. אנחנו מבקשים, אנחנו לא נענים, אנחנו מתאכזבים, ואנחנו חושבים שהתפילה שלנו לא פעלה. אבל אם מטרת התפילה היא בעצם להרים את האדם, להרים את כל השאיפות שלו, להרים את כל ההסתכלות שלו. כשאדם עכשיו פונה אל ה', הוא מתאמץ ללכת בדרך טובה יותר, אז אנחנו מבינים שלפי גודל הדבר שאנחנו מבקשים אותו ולפי הקטנות של האדם המבקש, אז אנחנו צריכים לחזור שוב ולהתפלל, כי התפילה פועלת עלינו.

משל למה הדבר דומה? לאדם שרוצה להגיע לחוף והוא זורק עכשיו לולאה, לולאה של חבל, שבקצה חבל, על מנת להגיע לחוף. הוא מושך את עצמו לחוף. זה כאילו שהוא מושך את החוף אליו, אבל בעצם הוא נמשך לחוף. מי בעצם משתנה? החוף נשאר יציב, החוף לא משתנה, הוא מתקרב לחוף. ככה כל תפילה ותפילה זה בעצם אנחנו משתנים, ואם פעם אחת זה לא הספיק, מתפללים פעם שנייה. פעם שנייה זה לא הספיק, מתפללים פעם שלישית. וכך מדריכים אותנו חז"ל: "קָוָה אֶל ה', וְיִצְמַח לָבֶךָ וְקָוָה אֶל ה'". אל תתאכזב שאתה לא נענה, אתה צריך להשתפר יותר. לפעמים המבוקש הוא גדול מאוד, לבנות את בית המקדש לא מספיקה תפילה של רק אדם אחד בודד פרטי, לא מספיק רק של דור, צריכים את המאווים של כל הדורות, צריכים את הכסיפה, את ההשתוקקות של כל הדורות. כך גם בעניין שלנו, אנחנו מאמינים שאנחנו נחזור לגוש קטיף, מתי זה יקרה? אנחנו לא יודעים מתי זה יקרה. אנחנו מאמינים שהתפילות שלנו, הכסיפה שלנו, הייחול שלנו, הגעגוע שלנו, הוא פועל. וככל שאנחנו מתפללים יותר, כמו שחזרנו לארצנו אחרי 2000 שנה, בעזרת ה' נחזור לכל חלקי ארץ ישראל, נחזור להתיישבותנו גם בגוש קטיף.

"קָוָה אֶל ה', וְיִצְמַח לָבֶךָ וְקָוָה אֶל ה'".